Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

Per Administrador el dg., 06/11/2016 - 08:00

2 Ma 7,1-2,9,14
2Te 2,16-3,5
Lc 20,27-38

En la primera lectura i l'evangeli d'aquest diumenge trobem un paral·lelisme en els protagonistes d'ambdues històries: set germans i una dona. En la primera lectura, la dona es tracta de la mare de set germans, detinguda amb els seus fills a causa de les seves creences. En l'exemple dels saduceus a l'Evangeli, la dona és l'esposa del germà gran. En morir aquest sense descendència, la seva dona va contraient matrimoni amb cadascú dels altres sis germans, a mesura que, per una gran fatalitat, enviuda de l'anterior.
Totes dues famílies es veuen confrontades a la prova definitiva: la mort. Però cada una d'elles reacciona de forma diferent. Per a la família dels Macabeus la mort és l'oportunitat de viure plenament les seves creences. En canvi, per a la família de l'exemple que els saduceus proposen a Jesús –si alguna vegada s'ha arribat a produir un cas així en la història de la Humanitat-, la mort és l'amenaça; talment com una cinta transportadora en una cadena de muntatge que aboca a una caiguda fatal.

Els set germans i la mare, amb valentia, amb confiança, sense por, s'encaren al rei amb els seus càstigs i l'execució. No volen violar les lleis rebudes dels seus pares i estan disposats a morir per elles. No és tracta d'una adhesió legalista a la prescripció. Per a aquells germans, la llei és expressió de l'ésser que els configura: la confiança en Déu, amb la fraternitat i la promesa de vida eterna que neix d'aquesta confiança.
La seqüència, en la que un germà rere l'altre són víctimes de l'amenaça, no fa més que envigorir el testimoni d'aquella família, per als qual la mort és porta i no terme del camí. Saben qui els espera a l'altra banda: Aquell de qui han rebut la vida com a llavor d'eternitat.

La seqüència dels germans casant-se amb la mateixa dona amb el va intent d'assegurar la descendència familiar té un punt còmic. Més enllà del dramatisme que podem imaginar en les mirades dels germans i la dona a cada funeral, el seu arrapament a la vida davant la fatalitat resulta patètic, en comparació amb la família dels Macabeus. No hi trobem la confiança en Déu. L'existència, limitada al visible, es va fonent davant l'inevitable de la mort sense que aquells germans hi puguin fer res. L'adhesió a la llei de Moisès, en el seu cas, és adhesió a la lletra i no al Déu de la vida que la sosté.

L'esperança en la resurrecció dels cristians es nodreix de l'experiència personal en el Déu de la vida. El mateix Déu que fou esperança d'Abraham, d'Isaac, de Jacob, de Moisès... El mateix Déu que Jesús ens revela com mai ningú abans ni després, com si un Fill únic donés testimoni del seu Pare.

Potser som afortunats de gaudir del record d'avantpassats que van viure sense por a la mort. Persones que, sense deixar d'estimar l'espai i temps que se'ls va encarregar, tenien una mirada ampla sobre ells mateixos i el món. Persones que van entendre l'esguard amorós del Déu Trinitat, encarnat en la Verge María per redimir la humanitat. I un cop entès no podien sinó recrear-lo.

Aquesta setmana l'Església ens proposa agrair i celebrar tots els sants i tots aquells que participen, de manera misteriosa però real i definitiva, en la vida de Déu. Així ho creiem i celebrem.

Dues coses podem demanar el Senyor per a concloure. D'una banda ser agraïts amb totes aquelles persones que ens han ensenyat a viure en l'esperança i la misericòrdia certa de Déu. Per la comunió dels sants, elles segueixen ajudant-nos amb la seva intercessió davant Déu i, d'aquesta manera, ens esperonen a córrer sense defallir la cursa.

Però també, demanem de Nostre Senyor, viure amb la llibertat d'esperit de qui no posa l'esperança última en res ni ningú; amb l'elegància del cor que sap vestir-se amb els dons de l'Esperit; i amb la valentia de qui no té por a travessar el llindar que duu a la casa del Pare.
Que així sigui.

ETIQUETES
IMMORTALITAT ESPERANÇA MORT LLEI